

GÖTEBORGS UNIVERSITET

Det här verket har digitaliserats i ett samarbete mellan Litteraturbanken och universitetsbiblioteken i Göteborg, Lund, Umeå och Uppsala.

Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den tolkade texten kan innehålla fel.

Därför bör du visuellt jämföra den tolkade texten med de scannade bilderna för att avgöra vad som är riktigt.

Om du anser dig ha upphovsrätt till detta material, ber vi dig vänligen kontakta Göteborgs universitetsbibliotek.

The digitisation of this work is a collaboration between The Literature Bank and the university libraries in Gothenburg, Lund, Umeå and Uppsala.

All printed text is OCR processed into machine readable text. This means that you can search the document and copy its text. Older documents with print in poor condition can be hard to process and may contain errors. Compare the interpreted text visually to the scanned image to determine what is correct.

If you believe you own the copyright to this work, please contact the Gothenburg University Library.

GÖTEBORGS
UNIVERSITET

LUNDS
UNIVERSITET

UPPSALA
UNIVERSITET

(B.) Paderg
Carnab.
Sv.

Blommor för Lifvet.

Sök blommor ej «för dagen»; men «för lifvet»,
Som icke vissna, icke falla af!
Glöm, yngling, ej det ord, som Gud oss gifvit:
Men i dess blomsterland ditt nöje haf!

Andra Häftet.

För barn och ungdom.

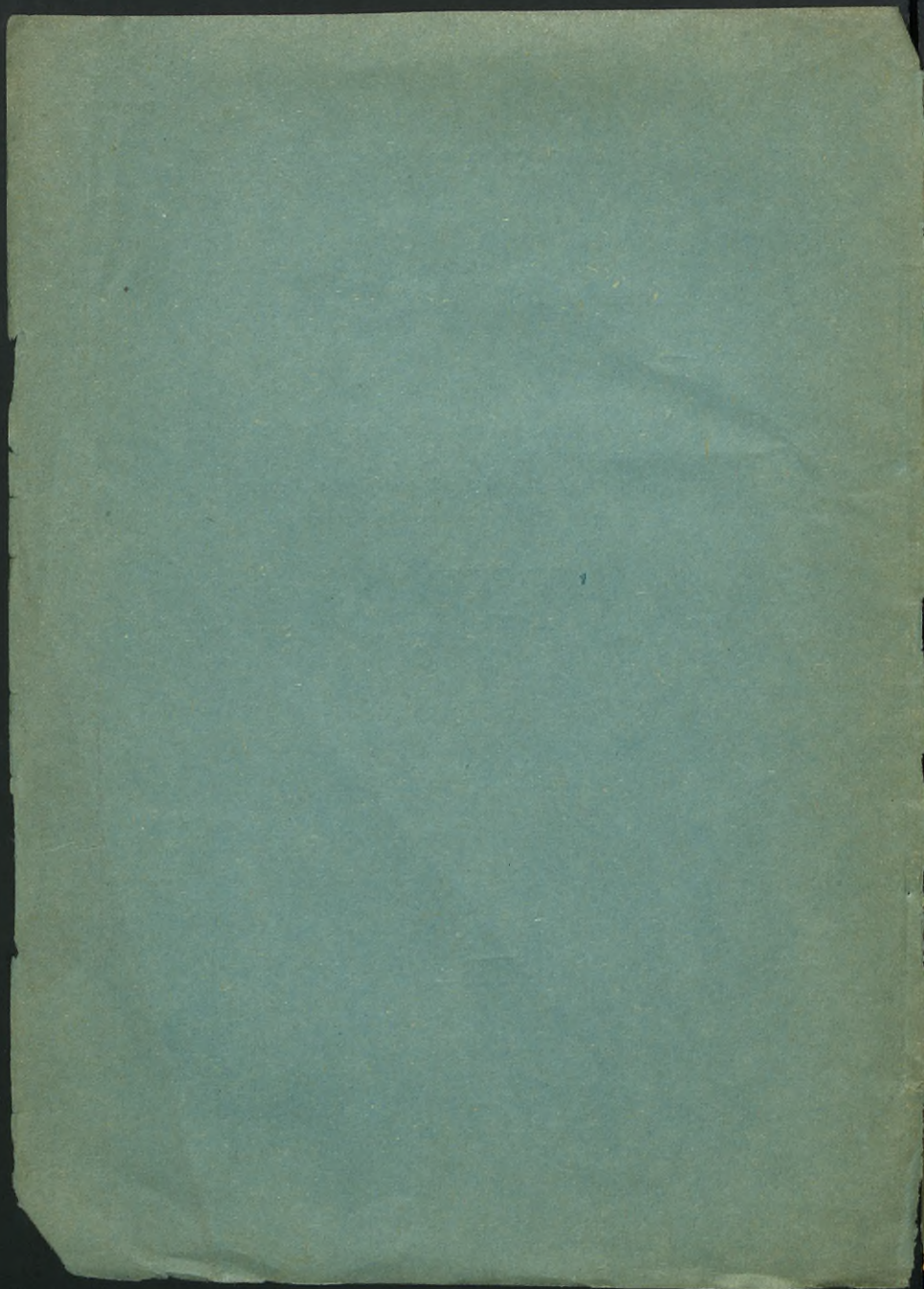
Författadt och utgifvet

af

Folkskolläraren

C. Andersson.

WEXIÖ 1881,
Smålandspostens boktryckeri.

Blommor för Lifvet.

Sök blommor ej «för dagen»; men «för lifvet»,
Som icke vissna, icke falla af!
Glöm, yngling, ej det ord, som Gud oss gifvit;
Men i dess blomsterland ditt nöje haf!

Andra Häftet.

För barn och ungdom.

Författadt och utgifvet

af

Folkskolläraren

C. Andersson.

WEXIÖ 1881,
Smålandspostens boktryckeri.

Af Folkskolan väntar med rätta vår tid,
för folket, kunskap och upplysning!
Framåt, alltså bröder, och tröttnen ej vid
att samla och ge åt omgifning
«den kunskap, som rör vår eviga frid»,
så ock den som egnas vår rörliga tid
med sanning och rätt i förening.

(Ur förf. Röster ur Folkskolan.)

Förord.

Det kan kanske väcka förundran hvarför denna lilla bok blifvit kallad "Blommor för lifvet". Den är egentligen blott en uppmuntran, en anvisning för de unga, att plocka blommor, som ega varaktighet för lifvet och ej blott för dagen. Finnes här blott på mina blad något litet doft att hämta, som kommit från Guds ords blomsterland, så är mitt arbete för ungdomen ej förgäfvat. Jag skrifver för de unga, som ju äro ungdomsblommor, för ett högre lif, — ja; evighetsblommor. Vår ungdom förnöjer sig så gerna af blommor; men plockar helst och vanligast fäfängliga blommor, som vissna för dagen.

Många syndens bländande och förtjusande giftblommor finnas öfverallt vid vår lefnadsbana, som lättsinnigt plockats, och dess dödande gift har störtat mången glad och hoppfull yngling i olycka och förderf, i nöd och död.

Det finnes ädlare och bättre, oförgängliga blommor, ur hvilka ett evigt lifsbalsam doftar in i våra själar. De plockas i Guds ords härliga

blomsterland och vederqvicka själarne. Höga Vis.
2: 5.

De gifva ljuflig lukt, samt bära ärliga och
rika frukter: Syr. 24: 24, ja, frukt icke blott för
tiden, utan ock för evigheten.

Der talas om ett blomster i Saron, en lilja i
dalen, en ros ibland törne. Höga V. 2: 1, 2.

Unge vän! Vill du i sanning blifva lycklig
och glad, så träd i Guds kosteliga örtagård och
plocka utaf blommorna der, så har du "blommor
för lifvet" med lifslukt till evinnerligt lif!

Wittsjö och Björstorps folkskola i Dec. 1881.

C. Andersson.

Innehåll:

1. Till den glada ungdomen.
2. För poesi och sång.
3. I minneskransar på årsdagar.
4. Till den lilla på födelsedagen.
5. Till ett barn på en årsdag.
6. Till en yngling.
7. Till en flicka.
8. Till en bror på hans årsdag.
9. Till en syster på hennes årsdag.
10. Till en ungdomsvän på dess födelsedag.
11. En födelsedagsgratulation.
12. Till föräldrarna vid utträdet ur skolan.
13. Till Gufföräldrarna.
14. Till en fader på hans årsdag.
15. Till en moder på hennes årsdag.
16. Mormors råd vid Konfirmationen.
17. Skollärares råd till nattvardsbarnet.
18. Till en vän, på Kristi himmelfärdsdag.
19. I en blomsterkrans till en vän.
20. Julverser.
21. Julhymn.
22. Midsommaren.
23. Vid en midsommarsfest.
24. Till ett brudpar.
25. Vid flyttning till hemmet.
26. Vid författarens och hans makas silfverbröllop den 4/7 1880.

27. Vid ett diamantbröllop år 1874.
 28. Till en kyrkosångare vid dess 50:de års
tjänstjubiléum, midsommarsdagen 1872.
 29. Höstdagsqvällen.
 30. Vintern.
 31. Vid morfadrens död år 1852.
 32. Vid min hulda moders död 1868.
 33. Vid en vördnadsvärd familjefaders graf.
 34. Vid en ädel ungdomsblommas bleknande
för dödens höstvind år 1880.
 35. Vid ett kärt barns graf år 1864.
 36. Vid Kristinas graf år 1878.
 37. Elegi vid Grafven.
-

1. Till den glada Ungdomen.

Sök blommor ej "för dagen"; men "för lifvet,"
 som icke vissna, icke falla af!
 Glöm, Yngling, ej det ord, som Gud oss gifvet
 men i dess blomsterland ditt nöje haf!

På friska ungdomskinden helsans blomma strålar
 i skönsta purpurfärg; — men bleknar innan kort,
 så all den blomsterprakt, som här på jorden
 prälar

i fägring med behag, likt nöjet svinner bort,
 och ynglingen, som hoppfull efter nöjen jagar,
 ser glädjen flyktande i lifvets bästa dagar... —

Du klagar kanske: allt förgängligt är; men egna
 en blick här åt dig sjelf och lifsens örtagård!
 Med "blommor för ett högre lif" din själ der
 fägna!

Tag vara på dig sjelf och haf om hjertat vård!
 För höga lifvet är du ju en blomma
 och vill, som mognad frukt, i himlen komma.

2. För poesi och sång.

För poesi och sång var ju forntiden stämd;
 prosaisk nu tiden tycks blifva.
 Hvarför är poetiska ådran så dämnd,
 att lyran sin klang ej kan gifva.

De gamle vid fester, gudstjenster och bön,
 ju lade stor vigt uppå sången?
 Folkskola! Nu gack, i en öfning så skön,
 långt framom den tid, som är gången!

Ja, bröder! Vi vilja, med varmhjertad själ,
 i sången uppöfva de unga,
 att sångkörens toner må samklinga väl,
 när Frälsarens lof vi här sjunga!

3. I minneskransar på årsdagar.

a) Ditt födelsedagsminne, på denna dag, min vän,
 ger mig anledning önska, att om ett år igen
 få se dig lika lycklig, glad, helsosam, förnöjd,
 båd', mig och många vänner till sann och
 verklig fröjd.

Jag önskar, om Gud vill, att du i många år,
 uti de dinas krets, med trefnad lefva får!

b) Jag mins, då någon vän mig hågkom på den
dag

jag fyllde mina år, — hur glad var icke jag!

Då sjelf jag var ett barn och någon barn-

domsvän,

som förr jag kanske glädt, mig kom ihåg igen.

För barndomsvänskaps skull och uppå barns

manér,

jag med en krans härom till dig i dag nu ser,

och önskar att vi må, som barn rättfärdiga,

till sist hvarandra se i himlen lyckliga!

c) Jag vet, min vän, att glädjens känsla väckes
uti ditt bröst, så snart den dagen randas,

då, ifrån vänners hand, väl något minne räcket

utaf den stund, du först bland oss fick andas

ett lif, — och öppnadt blef ditt ändå späda öga

som dervid gick i gråt; — men blicka mot

det höga,

der Gud oss ofvanfrån ger mången nåde-

gåfva.

O! må vi ock derfor med håg och handling

läfva.

I dag, din glädjedag, tag mot en krans af mig

för barndomsvänskap from jag glömmet icke

dig.

d) En vers ifrån min hand uti en krans till dig,
 ersätta får i dag din saknad utaf mig.
 Jag vet det öfligt år, i ungdomsvänners lag,
 se om en vän, vid minnet af dess födseldag.
 Min teckning helse nu så kärt, så godt från
 mig.
 Nu, vare Gud med oss, — ja, Gud välsigne dig.

e) *Lärarens råd till sin elev, på en årsdag.*

Uppå din årsdag jag så hjertligt gifver
 ännu en gång åt dig ett varningsord
 och önskar att du djupt i minnet skrifver
 det sannt och rätt och godt är på vår jord.

Glöm ej att Gud om nåd och hjälp åkalla,
 var alltid mån att lyda Herrans ord:
 blif dygdig, from och redlig emot alla,
 hvarhelst du kommer uppå denna jord.

4. **Till den lilla, på födelsedagen.**

Mitt barn! I dag, min hand, vill dig en krans
 tillegna
 för att nu, på din årsdag, dig bland syskon-
 kretsen fägna:

se, kransen glänser skönt; men är en smakfull
kaka,
och alla ha' nog lust att kakekransen smaka.

Så dela med föräldrar och med syskon kära
af fröjden och det goda som du fått,
och tacka Gud för det han täcks beskära!
Lef lycklig och dig öfva i allt godt!

Lär dig att sjelf du teckna kan en krans;
lär handen din, att snällt den blad och blommor
virar
till präktigt blomsterverk, med smakfull elegans,
som egnas kan en vän, då den sin årsdag firar!

Haf alltid Gud för ögon och i hjerta,
tänk uppå Jesum och hans törnekrans!
Fly syndens lust, den föder endast smärta,
men vira dygdens blommor i en minneskrans!

5. Till ett barn på en årsdag.

Tag på din årsdag emot detta minne
och njut din sälla, ljufva barndomsfrid,
och gäck med fromt och kristligt barnasinne,
i fridsällt hopp, emot en okänd tid!

Må Gud dig uti nåd välsigna och bevara
och frälsa dig ifrån all nöd och fara!

Ack! måtte Jesus i ditt barnahjerta
ingjuta få sin nåd och himlafrid!
Gif honom hjertat, för hans blod och smärta,
och honom följ din hela lefnadstid!
Håll fast till slut den rätta kristna trona,
så att du får den sköna lifsens krona!

6. **Till en Yngling.**

Som nu, uti din blomstervår,
lef glad och lycklig många år!
att du må i din sällhets grönska
som rosen blomstra, — vänner önska!

7. **Till en flicka.**

Må lyckans sol uppå din lefnadshimmel
klart stråla för dig på din lefnadsstig!
Må flärden här, i denna världens hvimmel,
med all dess falska fröjd ej fångsla dig;
men må en stilla fröjd och frid i Gud du finna;
ty världens lust och prakt är glädjetom . . . —

Sök att en oförgänglig sällhet vinna,
och blif deri rätt lycklig, glad och from!

8. Till en bror på hans årsdag.

Med julen inträffar din årsdag, och glad
du firar din årsfest, då ett minnesblad,
en vers och en krans jag dig egnar.
Tag den, som ett minne från brodern, som du
vid födelsefesten så vänskapligt nu
inbjudit och rikligt undfägnar!
Må Gud, som i nåd oss förlänar allt godt,
bli tackad och ärad för allt hvad vi fått,
och må hvarje stund af oss användas så
att lyckligt vårt slut vi till mötes här gå,
så att vi i himlen få mötas till sist,
förlossade ifrån synd, sorger och brist. —
Gud gifve dig lycka, ro, glädje och frid
min älskade broder i all din lifstid.

9. Till en syster på hennes årsdag.

Må lyckans sol städs' blida strålar sprida,
så ljuft, så sällt, som i din blomstringsvår,

Uppå den väg, der du skall framåt skrida,
att du må sällhet njuta många år!

Må lyckans ros, som nu i blomknopp ler,
slå ut i purpurglans och länge blomma
och med den ljufva doft, som rosen ger,
förnöja dig mång' år, som gå och komma!

Må Gud, som uti nåd och kärlek skickar
välsignelse och sällhet åt oss en och hvar,
som tillitsfull i bön mot himlen blickar,
i frid omhägna dig i alla dina dar!

Tag detta minne från den glada dag,
då sexton lefnadsår så gladt försvunnit;
med hågkomst af dess lugn och fridsälla behag
du ungdomsvårens blomstringstid upphunnit.

Må du, en blomma, här af stormarne ej röras,
men under Herrans hägnad tryggad sparas!
och må ditt lugn, din frid af verdens flärd ej
störas;
men du i nåd af Gud välsignas och bevaras!

10. **Till en ungdomsvän på dess
födelsedag.**

Nu, ungdomsvän! Din årsdag mig påminner
att gratulera dig med några ord.

Ack! se, hur fort vår ungdomstid försvinner
och vi gå framåt på Guds sköna jord!

O! må vi alltid lysas, — framåt dragas
af himla-morgonstjernan, evigt klar.

Den jord Gud skapt är skön, fastän det klagas
af den, som skönhetsblomman mistat har.

Af skapar'ns hand gick menskan fri, fullfärdig,
en liknelse utaf Guds egen bild;
men, genom högmodsfall hon blef ovärdig
hans paradiset och blef från Herran skild.

En återväg dock fins för oss att vandra,
en reningsflod upprann på Golgata.

Blott medlen vi använda och ej klandra
Guds råd, — vi hulpna bli; — Halleluja!

Förrn Herren Gud oss skapt i moderlifvet,
sitt eviga förbund han oss beredt, —
och som förbundsborn blef oss därför gifvet
hans dop och namn straxt då vår födsel skett.

För denna nåd och för allt godt Gud gifver,
så länge han oss låter fostras här,
han fordrar att som barn man lydig blifver
och honom framför all ting håller kär.

Naturens bord och nådens altar dukar
den evigt gode med så herrlig spis,
som menskan ofta obetänksamt slukar,
förutan att ge tack på något vis.

Men, kära du, min barndomsvän och broder,
Gud äskar tro och lydnad utaf oss.
På tidens haf han styr vårt lefnadsroder,
så att vi ej i stormarne förgås.

Han låter oss naturens bok studera.
Med kropp och själ arbeta, är vår pligt;
men att Gud sjelf oss härvid får regera,
det är en sak af dyr och helig vigt.

Han gifvit oss sitt ord, som visar vägen,
om vi dess sken från irrbloss skilja blott,
så går man icke rådlös, oförvägen;
men vissa steg framåt och mår så godt

Då skall ej verdens lust, dess larm och yra
oss döfva för Guds andas ljufva röst;

nej himlens harposlag och hjertats lyra
ackorder stämma in i trogna bröst.

Och ordets synglas stärker trones öga,
att blicka jemt mot himlens fröjdeland.
Som äkta guld- och silftroféer höga
det skimrar bortom dödsjordanens strand.

Må inga jordens perlor oss bedåra!
För äkta perlan låt oss våga allt.
Då jordens törnen våra fötter såra, —
för nöjets blommor vare hjertat kallt!

Vi äro på en resa, låt oss fika;
hur illa om vi hinna fram för sent!
Låt oss för ingen del af vägen vika,
att lifsens krona blir oss ej förment!

För allt som kärt i verlden kunde blifva,
må ingenting oss draga bort från Gud!
Vi heligt svurit honom hjertat gifva:
låt oss då minnas löftet och hans bud!

11. **En födelsedagsgratulation.**

Var uppå denna årsdag gratulerad,
Välkommen helsad i den gamla bygd,

som, för dess ungdomsminnen högt värderad,
 ännu erbjuder lugn och fridsällt skygd,
 sen, utaf oron trött, man önskar hvila
 blott inom egen vänskapskrets i ro,
 dit man med vänsäll maka nöjd får ila
 att söka lugn i eget treffigt bo!

12. **Till föräldrarne, vid utträdet
 ur skolan.**

At far och mor jag vill en teckning egna
 i dag, då skoletiden min är slut,
 och ville gerna härmed Eder fägna
 då jag ur skolekretsen träder ut. —
 Tack far och mor, tack barndomslärare
 för all Er möda och bekymmer om mitt väl!
 Ack! om blott ingenting mig varit kärare
 än omsorgen om frälsning för min själ;
 men om jag goda råd ej än på allvar tagit,
 så låt oss be till Gud att ordets säde
 må dock snart synas hafva rot i hjertat slagit!
 Ej möda sparts, att "reda vettets tråde." —
 Gud gifve oss af nåd frid och välsignelse
 och lede oss uti sin sannings ljus och helgelse!
 Ack, att vårt hela lif en skola måtte blifva

för himlen, så att vi oss helt åt Herren gifva!
 Må jag i Jesu namn, till Eder glädje och Guds
 ära,
 bevara och använda väl det goda jag fått lära!

13. **Till Gufföräldrarne.**

Må kärlekens och fridens Gud
 i våra hjertan sända
 sin nåds och sannings anda,
 som den sanna tron kan tända
 i våra bröst och segerkraft
 åt oss mot synden gifva
 och leda oss på lifsens väg,
 att vi trofaste blifva
 vid Herrans helga sanningsord,
 som blir då allt försvinner,
 uti hvars ljus och nådesken
 den trogne målet hinner.

Med denna önskan egnas detta minne,
 en ringa teckning med erkänsamt sinne,
 åt gufföräldrar mina, som mig ofta fägnat,
 fastän jag Eder ej nog hjertlig tack tillegnat.
 Må dessa penseldrag min tacksamhet förklara:
 Må Gud med oss och vi med Honom alltid vara!

14. **Till en fader på hans årsdag.**

Må far i vår familjekrets,
 för oss till stöd och fägnad,
 få lefva ännu många år
 med helsa, fröjd och trefnad,
 bland barn och barnbarn i vår nejd,
 som under Guds omhägnad
 här växa upp; men tariffva
 råd och ledning för sin lefnad.
 Må tidens oro, split och flärd
 bekymmer, sorg och möda
 ej draga hjertat bort från Gud
 och sällheten föröda!

15. **Till en moder på hennes årsdag.**

Nu, på min goda moders årsdag vill jag egna
 min mor en blomsterkrans, — en gratulation,
 och gläder mig om jag kan Eder något fägna
 med denna teckning utaf Eder son!
 Må Gud i nåd vår mor åt far och barn bevara
 till hjälp och hugnad för oss uti många år,
 och må vi syskon här vår moders råd förvara,
 att af oss alla hon allt mera glädje får!

16. **Mormors råd vid konfirmationen.**

Din barndom flytt. — Din ungdomsvår är inne.
 och Jesu nattvard du nu njuta får! —
 Håll alltid fast, i hjerta, själ och minne
 Guds dyra ord, hvarhelst din bana går!
 Må skol- och nattvardsundervisning blifva
 för alltid outplånlig i din själ,
 och må Guds Ande djupt i hjertat skrifva
 sitt sanningsord och dig bevara väl
 i alla prof och frestelser, som möta
 här i en verld af flärd och snaror full . . .
 Till Jesum fly! Han sjelf din sak vill sköta:
 Möt honom vid hans bord, der kärleksfull
 han vill sig sjelf åt dig för alltid gifva, —
 må du hans egen ock för alltid blifva!

17. **Skollärarens råd till Nattvards- barnet.**

Koralmel. 239.

Besinna hvem du går i möte,
 då du vill nalkas Herrans bord!
 Det är den vän, uti hvars sköte
 du straxt upptogs här på vår jord,

då du blef döpt till Frälsaren,
som har oss köpt till himmelen.

I dopet gaf du helga löften
åt Frälsaren, din själavän,
att, ifrån vaggan intill griften
bli hans i tron och kärleken.
Nu får du i en vigtig stund
förnya detta lifsförbund.

O! Må den vännen alltid blifva
rätt dyrbar för din dyra själ,
och må hans kärlek dig upplifva,
att älska Honom, som ditt väl
så huldt och kärlekstullt beredt
och himlens stora nåd betett!

Si, Jesus sig för dig utgifvit,
att lida korsets svåra död;
du genom honom friad blifvit
och frälsad från en evig nöd,
blott frälsningen du rätt tar an,
som han åt dig så dyrköpt vann.

Guds råd och vilja han förkunnat
och lemnat oss sitt dyra ord. —
O, kärlekshöjd! Han oss förunnat

sig sjelf till spis vid Nådens bord,
och sänder oss sin helge And',
att leda oss till lifsens land.

Följ Jesum! Han dig ej missleder.
Hvar finner du en sådan vän?
Så ömt, så huldt för dig han beder
inför sin far i himmelen! —
Der har han ock ett rum för dig,
om du vill vandra himlens stig.

18. **Till en vän på Kristi himmels-
färdsdag.**

På denna dag till himmelen
vår Frälsare uppfor:
i Fadrens hus är barnens vän,
väl den på honom tror!
Han lofvat bli oss när alltid
i främlingslandet här,
och vill oss föra hem till frid
i fadershemmet der!

Deruppe hos vår Frälsare
blir ljuft och sällt att bo,

och ingenting blir ljufvare
 än njuta denna ro,
 som är beredd i himmelen
 åt dem, som älska Gud
 och uti tron på Frälsaren
 här vandra i hans bud.

Gud gifve oss af nåd
 den rätta kristna trona,
 så få vi ock till sist
 den sköna lifsens krona!

19. **I en blomsterkrans till en vän.**

Tag denna blomsterkrans af barndomsvänskap
 virad
 i några penseldrag med matta färger sirad!
 Snart vårens blomsterprakt likt menskan här
 försvinner,
 det om förgängelsen oss stundeligt påminner;
 men oförgängeligt är Herrans Jesu ord
 och det står fastare än himlen och vår jord.
 Till himlen Jesus for; men blifver likväl när
 de sina alla dar och leder dem vid hand.

Bevara oss då väl i främlingslandet här
och för oss lifsens stråt mot himlens fröjdeland!

20. **Julverser.**

Nu är jul och glädjen strålar
i mångas blickar och många hus.
Se, huru vackert julgranen prälar,
en pyramid med så många ljus!
Och julbord dukas och hymner sjungas
af glada hjertan, dervid de ungas
fullkomna lofvet, som Gud vill höra,
när troget hjerta det kan framföra.

Koralmel. 157. (Sjung en julhymn.)

Välkommen jul, du barnens fest!
Kom, Jesu kär, och blif en gäst
i våra hjertan och vår' hus
och led oss i ditt sanningsljus!

Må julkhögtiden för oss bli
en glädjefest, från sorger fri,
och må det bli ett lyckligt år,
som oss nu snart till mötes går!

Vid minnet af den aftonen,
 då du, o Jesu, barnens vän,
 ett litet barn till jorden kom,
 vi ge dig i vår' hjertan rum.

Det ord i våra själar skrif:
 "min son, min dotter, hjertat gif
 åt mig, som vandrat korsets stig,
 att öppna himmelen för dig!"

O, Jesu kär, du barnens vän,
 för din skull är julaftonen
 oss gifven till förnöjelse!
 Tag därför vår tacksägelse!

Må, Jesu, Din ära befrämjas i allt
 och vi dina barn alltid blifva!
 Du värdes sjelf hvad du din' barn haf
 befallt
 djupt i våra hjertan inskrifva!

Och låt de högtider, vi här hafva fått,
 om himmelens högsta oss minna;
 hvad vore mer herrligt, hvad vore mer godt
 än himmelens salighet vinna!

21. **Julhymn.**

Välkommen nu julfest med glädje och fröjd,
till fägnad för gamla och unga,
då julbordet dukas och glad och förnöjd
familjen sin julhymn kan sjunga:

Nu, "Gud vare ära och frid på vår jord,
och människorna en god vilje"
Guds nåd, frid och fröjd med Hans eviga ord
från oss nu ej mera sig skilje!

Det är ej julgranen, med äpple och ljus,
samt julnötter, julklapp och löje,
som ger åt högtiden, för hjertan och hus
sitt värde med fåfängligt nöje.

Nej, glädjen bör sökas i Gud och hans ord
och gåfvorna tacksamt åtnjutas
till gifvarens ära — och ifrån vårt bord
en fattig ej bör uteslutas.

Ej Frälsarens advent och födelsefest
vi fra, som kristna det böra,
om endast vi bjude och fägna den gäst,
som ståtlig genbjudning kan göra.

Men, Jesum vi bjuda, om gerna vi gå
hans fattige barn att hugsvala,
och dela till dem af det goda vi få,
samt med dem om Frälsaren tala.

Så låten vår julfröjd bli helig och ren,
i kärlek till Gud och vår nästa!
Om jag är i sällskap, om jag är allen',
bör Jesum i hjertat få gästa.

Kom då, Herre Jesu! Sitt främst i vårt lag,
som bästa julfröjden kan gifva.
Se'n firar man värdigt Din födelsedag,
om hjertat Din krubba fått blifva.

22. **Mid Sommaren.**

Sj:s Vårt land etc. af Runeberg.

Vår fosterbygd, vårt fosterland
Kläds nu i högtidsdrägt.
Hur angenämt vid sjöens strand!
Mång' blomma, född i jordens sand,
här lockas fram af vestanflägt,
ur vintergrift uppväckt.

Nu sommarsolen med sitt ljus
 och milda strålars sken
 intränger i hvart hem, hvart hus
 och skogens löfverk, med dess sus
 och fåglars sång i trädallén
 förljufva sommaren.

Det sommar är i högan nord,
 en sommar ljuf och skön;
 i högtidsdrägt vår fosterjord
 beprydes likt ett dukadt bord
 och är så blomsterrik och grön,
 nu ej mer gömd i snön.

Ty vintern gick med is och snö
 och med sin köld så sträng,
 för hvilken gräs och blommor dö . . .
 Vårt land står nu en blomsterö,
 der man afmejar örtesäng
 på gräsbevuxen äng.

Som förr, en vår och sommar kom
 igen också i år.
 Beskyddad är vår egendom,
 Nu, af Guds godhets rikedom,
 Vårt land, vår bygd i fägring står
 och nya skördar får.

Må syndens köld, i våra bröst
 för nåden svinna bort,
 vid Guds ords värma, ljus och tröst,
 och vi uppstamma glädjeröst
 för nåd, som Gud med oss har gjort,
 att vidt det varder spordt!

När naturtingen på mång' vis
 beprisa Herren Gud,
 då smälte ur vår' bröst all is,
 då höje sig till lof och pris,
 för allt hvad godt vi fått af Gud,
 vår röst i låfsångsljud!

Som gräs och löf och blommor små
 snart dö och blekna af,
 så går det oss och snart vi gå
 att lönen för vår möda få;
 då lägges ned vår vandringsstaf,
 med blommor på vår graf.

23. **Vid en midsommarsfest.**

Må sommarens högtid med blommor och grönt
 påminna oss alla hur herrligt och skönt

det himmelska landet, der ofvan hos Gud,
 för evigt florerar i herrlighets skrud!
 Här blomman och menskan snart vissnar och dör,
 deruppe förgängelsen ingenting rör.
 Vi skåda och njuta med glädje och lust.
 förgängelsens skördar, dess frukter och must;—
 men, dyrköpte själar, ej länge vi här
 bero derutaf, i omvexlingens sfer . . . —
 Vid tätaste skiftning af ondt och af godt,
 påminnas vi honom, som tilldelat vår lott.
 Var tålig och tacksam, min själ, och var vis:
 Välj evighetsblomman Guds ord till Hans pris;
 ty blommor för dagen försvinna så fort:
 dess lust är, som syndnöjet, giftigt och kort.
 Af skapade tingen dock lär dig, min själ,
 att söka ditt sanna och eviga väl,
 de blommor och ord, som min pensel här satt,
 påminne dig ock om din himmelska skatt!

24. **Till ett brudpar.**

Må detta Brudpar lyckligt blifva
 och lefnadssolen skina klar!
 Må Gud sin nåd och frid Er gifva;
 Må tro och kärlek städs' bli kvar!

Må Gud med Er och I med honom blifva
 nu och allt framgent hvarje lefnadsstund!
 Må Gud sin vilja i Er hjertan skrifva
 och Herran Jesum bli brudparets sällhetsgrund!

25. **Vid flyttning till hemmet.**

Välkommen! Nu sluten med hjerta och hand
 till hjertats huldrika väninna,
 med kärlekens ljufva och trofasta band,
 att äktenskapsfröjderna vinna.

Välkommen! Här helsad som maka och brud
 till den för dess hjerta dyrbare! —
 Var glad och lef lycklig som nu i din skrud!
 Gud Er åt hvarandra bevara!

Må lyckans sol städs' för de vänner stråla,
 som nu med Kyrkans band
 sig fästet vid hvarandra;
 Må glädjens ros med skönsta fägring pråla
 Uppå den framtidsväg, der de tillsamman vandra!

26. **Vid författarens och hans makas
silfverbröllop d. 4/7 1880.**

Tack, Gud! som allt godt kommer af
och som från vaggan till vår graf
oss vist och nådigt leder!

Du gifver hvad du finner bäst,
och det, som oss här batar mest,
du huldrikt oss bereder.

Tack för du hulpt oss härtill,
tack, gode Gud, som hjälpa vill
i allt hvad vi betarfva,
och låt oss himlen ärfva!

För maka, barn och dagligt bröd,
för mödors lön, för hjälp i nöd,
för helsa, frid och trefnad,
vi tacke Dig, o Herre kär,
som varit och som med oss är
uti vår sammanlefnad!

Må vi och barnen du oss gaf,
dig tjena till vi vandrat af
och lifvets mål upphunnit
och lifsens krona vunnit!

Tack för du oss bevarat väl
och för olycka skonat;

tack för du frälsa vill vår själ
 och oss med dig försonat!
 Tack för du gifvit oss ditt ord
 och gifvit bröd uppå vårt bord
 och hem åt oss bereder;
 tack för du har vårt arbete
 tilldelat din välsignelse
 och låtit oss upplefva
 den dag, som vi nu här uppnått,
 då tjugofem år ha' framgått
 sen bo och hem vi bygde!
 Välsigna Gud vår ålderdom,
 beskydda oss och egendom,
 som du oss täcks förläna!
 Gif lugn och frid och låt oss sist
 i tron på Herran Jesum Krist
 till dig få återvända!

27. **Vid ett diamantbröllop år 1874.**

Högtidlig är den dag, som I upplefvat hafven,
 I gamle makar, lutande mot grafven. —
 I dag för sexti år se'n stod Ni brudpar
 och af Ert äktenskap Ni många minnen har.

Vi tale ej om dem; — sjelf minnets I ju bäst
 Ert lif samt hvartill håg och hjerta varit fäst. —
 Men på Er festdag vi af hjertat Er lyckönska
 att (om Er lycka här ej mera nu kan grönska)
 I mån af hjertats grund till Herren Gud Er
 vända,

att han må nåd och frid till Er af höjden sända!
 Er långa nådetid mot evigheten är
 blott såsom ögonblick och I stån gränsen när.
 Än bjuder Herren Er till himlens bröllop gå
 och bjudningen dertill fån I då ej försmå! —
 Nu, fallen Gud till fot och tagen an Hans nåd:
 gen Honom hjertat helt och han vet för Er råd!
 Han spart Er länge här för han Er ville vinna
 och låter än i dag i kärlek Er påminna,
 att himlens bröllop ock för Eder tillredt är. —
 Så lagen nu att I ej evigt saknens der;
 men låten reda Er i krona och i skrud,
 som egnar och anstår en Frälsar'ns köpta brud!
 Bjud Jesum till Er nu; si aftonen är när,
 och länge blir det ej som I qvardröjen här.
 Hur sällt i lifvets qväll att ega Gud till vän
 och få till Honom gå i sälla himmelen! —
 I firen nu i dag Ert bröllops minnesfest,
 och Jesum sjelf vill bli Er bästa vän och gäst.

Han klappar vänligt an på Eder hjerteport;
 o, visen honom då ej mer ifrån Er bort:
 Han vill Er reda till den sista, dyra färd
 och ge Er kronan, som i himlen är beskärd,
 den, som i Jesu blod från synden renas här
 och uti Jesu spår sitt kors här tåligt bär . . .
 Nu, Gud välsigne Er och låte lifvets qväll
 i tro och helgelse för Er bli lugn och säll!

28. **Till en kyrkosångare, vid dess
 50:de års tjenstjubiléum,
 Midsommarsdagen 1872.**

När sommärens högtid med blommor och grönt
 och sång uti luft och i lunder
 för människan tolkar och tyder så skönt
 den Allgodes kärlek och under;
 när sångfoglar gunga på löfriker *qvist*,
 helt fria från sorger, från tvång och från brist
 och bilda en sångkör i rymden.

Då må väl ock menskan, från möda och tvång
 tacksam i Guds tempel uppträda,
 när Herren oss kallar till bön och till sång
 och för att i ordet oss gläda. —

Säg! hvilken af dess somrar bar en fägring
 vid lag
 som denna, hvartill vi nu hafva hunnit?
 Må Herren för hans gåfvor, hans sanning, nåd
 och frid
 bli ärad utaf folken under vexlingarnes strid
 och gifvar'n ej för gåfvorna förglömmas!

Men nu, vår tempelsångare, för dig vid denna
 fest
 ett tjensteårsjubileum är inne,
 som respektabelt femti'tal på minnesbladet fäst,
 då vänskapen dig egnar här ett minne!
 Du varit glad och vänlig, lef glad och lycklig än;
 höj hjertats sång till ära för vår himmelske
 vän,
 att evigt du i himlen får lofsjunga!

Tag på den högtidsdag, som nu är inne
 från denna vännekrets ett vänskapsminne!

29. **Höstdagsqvällen.**

Melodi: Stjernasången.

Vindarna susa, regnet på rutorna slår;
 stormarne rusa — och så försvinna vår' år.

Mörka och mulna, dagarne komma och gå;
löfven de gulna, blommorna vissna också;

Vissna och falla, likasom menniskan gör;
liksom vi alla, när som dödsvinden oss rör.

30. **Vintern.**

Sjs som föregående.

Vintern är präktig fast den är långsam och kall.
Bore käns mäktig, hvitklädd och klar som kristall.

Bygger sin brygga öfver båd' floder och haf;
vi fara trygga då på en öfverhöljd graf.

Lång tänkes tiden, när som snötäcket breds ut;
men, väl förliden, är den som drömmen till slut...

Växternas hvila njutes i vinterens graf... —
Vi till lugn ila först när vi här vandrat af.

31. **Vid morfadrens död år 1852.**

Koralmelodi 187.

Från Herren Gud här kommer bud
till oss i jordelanden,

då minst vi tro. — Gud i vår bo
upplös familjebanden.

Det gick så fort: Gud kallat bort
från oss i medelåren
en fader kär. — Från allt besvär
han lades snart på båren.

Ej årens mängd, ej sjukdoms längd
hans krafter här försvaga;
men ganska snart det blef märkbart,
att han måst' hädandraga.

Hans böneljud till Herran Gud
med mors och barns förenas,
att kropp och själ i Kristo väl
från synden måtte renas!

I detta hopp hans lefnadslopp
nu tagit har en ända . . . —
Han från oss gått; men ingen fått
den vägen återvända.

O, må vi då i himlen få
med glädje återfinna
en gång igen hvarenda vän, —
och lifsens krona vinna!

Må far och mor, — ja syster, bror
och makar, vänner kära,
få samlas der hos Jesum kär
och evigt lof hembära!

Gud gif oss nåd samt hjälp och råd
att lefva så tillsamman
i verlden här, att vi ock der
hos Gud få lefva! Amen.

32. **Vid min hulda moders död
år 1868.**

Melodi: Ps. 487.

Min mor, min goda mor, hon får nu sluta
sitt lidande, sin kamp och gå att njuta
den sälla friden, som efter striden
gifs trogen själ, när tiden är förliden.

Jag ser, hon går all världens väg och bjuder
sitt sista farväl här; ty nu det ljuder
på himlastranden: jag räcker handen;
kom hit min brud! följ med till bättre landen!

Nu klappar ej i svidand' bröst det hjerta,
som länge dvaldes här uti sin smärta. —

Den milde Anden är löst af banden,
som länge fängslat den i präfningslanden.

Så har den länge tärda lampan slocknat,
och mörkret, som kring själen stundom tjocknat
i präfvotider och tunga strider,
har vikit för det ljus lifssolen sprider.

Tömd är din sorgekalk i präfningslanden,
och korset lyftes af vid glädjestranden. —
Nu himlen hinnes, och kronan vinnas
med fröjden, som i nya staden finnes!

På Frälsaren du trodde, då i bönen
du honom sökte och fick nådelönen! —
Du troget lärde, de barn du närde
och gaf ditt tal med from exempel värde!

Af hjertat gick de ord man af dig hörde,
och tidens flärd din handling icke störde;
ty tron derinne i kristligt sinne,
gaf sådan lifskraft som vi sällan finne.

Ditt minne, såsom mor och lärarinna,
som kristligt huld och trogen vårdarinna,
sig djupt inskrifver och trofast blifver
i hjertat, som en tacksam grafskrift gifver.

Lyft tårfullt öga opp mot höjden, opp till Herran,
 du sörjande; ty Gud är ej nu från ditt hjerta
 fjerran

Han blir din tröst, din hjälp, de faderlösas far,
 Han, som är Enkans stöd och Värnlösas försvar!

Frid och välsignelse nu vare med ditt minne,
 du ädle, som gått bort! — Sig gjute i hvart sinne
 (som klägar vid din graf) välsignelse och tröst!
 Guds dyra nåd och frid sig gjute i vår' bröst!

34. **Vid en ädel ungdomsblommas
 bleknande för dödens höstvind
 år 1880.**

Det käns så ömt när det band skall brista,
 som fångslat anden vid stoftets tvång,
 det käns så smärtsamt när här vi mista
 den, som oss gladde så mången gång. —
 Och den, som bortgår, ej vänder åter,
 hur hjertat suckar och ögat gråter.

Det käns så ödsligt i hemmet kära,
 när döden skurit en telning af,
 som sutit kronan i stammen nära,
 men föll ett offer för dödens glaf,

förrän den hunnit som knappast blomma,
men fick nu in i Guds gårdar komma!

Det känns vemodigt att se på bären
inunder sorgdocket bäras bort
ett älskadt barn uti blomstringsvåren,
för hvilket glädjen här blef så kort . . .
Men ädle hjertan, som härvid blöden,
till Gud vi föras ju genom döden.

Det känns så tröstligt då vi få tänka
på återseendet hos vår Gud,
som vill de sina i nåde skänka
en himmelsk krona och bröllopsskrud.
Må sorg och saknad ej längre smärta,
men tröst ingjutas i sorgset hjerta.

Det känns så fridsällt när hjertat hvilar
i tro och kärlek vid Jesu bröst;
Det känns så saligt, när här man ilar
i Jesu fotspår och hör hans röst
på vägen hemåt mot fridens länder,
då förs man skyddad af Herrans händer.

35. Vid ett kärt barns graf, år 1864.

Ljuft är ditt minne ibland syskonringen
och sjufallt lycklig du, som fick gå hem till Gud.

förrän du fånglad var af jordetingen,
att få din sergerpalm, din krona och din skrud!

Må kärlek, tro och hopp i våra hjertan brinna,
som ännu qvar här gå i detta främlingsland,
och minnet af hemgångna kära oss påminna
att fatta och ej släppa Jesu herdehand!
Hur sällt, hur ljuft, om ifrån världens fjerran
vi samlas få, lofsjungande hos Herran!

36. **Vid Kristinas graf, år 1878.**

Mel.: Ps. 487.

Du från oss gått till fridens land, Kristina,
att fridens palm och lifsens krona vinna. —
Hell dig, som vunnit och friden hunnit,
allt för det blod, som oss till frälsning runnit!

De siste åren du ibland oss dvaldes,
du utaf synd och lidande här qvaldes:
i dessa öden, i denna nöden,
du förbereddes till att möta döden.

Nu har ditt bröst den sista sucken gjutet,
din blick är slöcknad och ditt öga slutet:

din hand har domnat, du lugnt insomnat
och har ditt värf så tidigt här fullkomnat.

Farväl, Kristin! sof lugnt i fridsäll hvila.
Du gått förut; — till målet vi ock ila. —
På glädjestranden, i bättre landen,
med välkomsthelsing du oss räcker handen!

37. **Elegi vid grafven.**

Slumra luft och hvila efter orons tid!
Tidigt fick du ila bort
från verldens färd och strid,
Lilla tiden snart bortilar, innan vi det vete af:
stoffet snart på bären hvilat
och nedsänkes i sin graf.

Men när grafven slutes öfver vännens stoft,
sorretåren gjutes
ner, bland människoblommans doft.
Grafven sluten stoffet gömmer; men vid domsba-
sunens ljud
Gud de sina icke glömmet:
frälsta själen går till Gud!

Vi hvarandra följa hit till grafvens rand;
vi hvarandra hölja

här med mörka grafvens sand. —

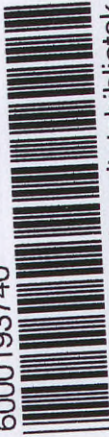
Slumra ljuft och lugnt i hvila!

Vi dig hinna på den stig,

der till grafven vi ock ila . . . —

Nu, till dess, Farväl med Dig!

6000193740

Göteborgs universitetsbibliotek

Pris 47 öre.
